

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Split, Put Supavla 1

Poslovni broj: 18 UsI-86/17-14

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	27.5.2019. 11:34:29	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.	
034-07/17-01/20	376-08	
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.
437-19-12		0

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Splitu, po sucu Marici Goreta, uz sudjelovanje zapisničarke Nataše Brajević, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, zastupanog po službenoj osobi Marini Ljubić Karanović, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9., radi odbijanja prigovora, nakon javne rasprave zaključene dana 26. travnja 2019. u prisutnosti tužitelja, dana 06. svibnja 2019.,

presudio je

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja, koji glasi:

„1. Tužba se usvaja.

2. Oglašava se ništavim, podredno poništava, klase: UP/I-344-07/16-01/69, urbroja: 376-04-17-3 od 25. siječnja 2017. godine.

3. Nalaže se tuženiku da najkasnije u roku od 15 dana od dana donošenja presude pokrene protiv tužiteljeva mobilnog operatora postupak inspekcijskog nadzora, te da najkasnije u roku od 30 dana od dana pokretanja istog o utvrđenom činjeničnom stanju i poduzetim upravnim i kaznenim mjerama obavijesti tužitelja.“

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, KLASA: UP/I-344-07/16-01/69, URBROJ: 376-04-17-3 od 25. siječnja 2017. (dalje: osporeno rješenje) odbijen je prigovor tužitelja u odnosu na zahtjev za provođenjem inspekcijskog nadzora.

Tužitelj u tužbi opširno izlaže kronologiju događaja koji su prethodili donošenju osporenog rješenja a koje rješenje pobija zbog svih zakonom predviđenih razloga. Tužitelj u bitnome navodi da je njegov mobilni operator počinio 9 prekršaja iz Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj 76/98) jer da nije odgovorio na njegovih 9 reklamacija (kroz period od 23. travnja 2010. do 15. veljače 2011.), a tuženik da u pobijanom rješenju smatra da se ne radi o prekršaju odnosno da neodgovaranje na 9 reklamacija u drugostupanjskom postupku može biti predmet nadzora pri Ministarstvu gospodarstva, poduzetništva i obrta Republike Hrvatske. U navedeno vrijeme da je bio na snazi Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07, 125/07, 79/09 i 89/09) a ne Zakon o zaštiti potrošača („Narodne novine“

41/14 i 110/15), a istim, da za razliku od Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 41/14 i 110/15), neodgovaranje na reklamaciju nije bilo propisano kao prekršaj. Nadalje, da je Zakonom o elektroničkim komunikacijama nedostavljanje detaljnog ispisa računa za veljaču, ožujak, rujan, listopad i studeni 2010. prekršaj iz nadležnosti tuženika iako isti tvrdi suprotno. Tužitelj ne spori da mu je mobilni operator dostavio detaljne ispise računa za prosinac 2010. te siječanj, veljaču, lipanj, srpanj, kolovoz i rujan 2011.g., no, ističe da nije zaprimio detaljne ispise računa za veljaču, ožujak, rujan, listopad i studeni 2010. Stoga smatra da je tuženik u pogledu svega navedenog pogrešno utvrdio činjenično stanje te pogrešno primijenio materijalno pravo na njegovu štetu. Na jednak način tuženik da je postupio i u pogledu njegovog prigovora vezanog za odbijanje dostavljanja dokaza obavljenog tehničkog nadzora zajedno s odgovorom kojim se odbija njegov prigovor za iznos zaduženja za srpanj 2011. Nadalje, ne spori da je zaprimio ispis računa za kolovoz 2011.g., no, smatra da isti nije propisanog sadržaja, a o čemu da u pobijanom rješenju nema niti jedne rečenice. Tuženik da je inspekcijskim postupkom trebao izvršiti nadzor nad ispravnom primjenom Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj 76/08 i 90/11) i temeljem istog donesenih propisa te da je po utvrđenju nepravilnosti trebao primijeniti propisane upravne i kaznene mjere. Ističe da njegov mobilni operator sustavno krši prava koja pretplatnicima ex lege pripadaju a tuženik, kao tijelo ovlašteno za njegov nadzor, da odbija zaštititi javni interes. Njegova predstavka od 10. studenog 2011. s dokazima da broji 133 stranice a tuženikova Obavijest Klase: UP/I-344-07/16-01/69, Urbroj: 376-05-16-1 od 29. studenog 2016. kao i pobijani akt da ne mogu sadržavati očitovanja o svim okolnostima na koje upozorava. Isti da trebaju biti napisani tako da ih se može ispitati, jer da se protiv obavijesti može izjaviti prigovor, a protiv rješenja tužba, a što da ovdje nije slučaj jer da tuženik navodi samo paušalne zaključke ali ne i odlučne činjenice iz kojih bi takvi zaključci mogli proizaći. To da je u suprotnosti sa pravilima postupka. Iz svega prethodno navedenog da je jasno da je tuženik i kod odlučivanja o njegovoj predstavi od 10. studenog 2011. kao i kod odlučivanja o njegovom prigovoru od 07. prosinca 2016. u potpunosti pogrešno utvrdio činjenično stanje na njegovu štetu te pisao o stvarima koje on ni ne osporava. Osim toga tuženik da nije odlučio o njegovom prigovoru u zakonom propisanom roku, da se nije očitovao o svim prigovornim razlozima i dr., pa da je jasno da su kršena i postupovna pravila na njegovu štetu te da tuženik uporno odbija utvrditi da mobilni operator krši sva moguća prava većeg broja korisnika i uporno odbija stati u zaštitu javnog interesa. Kod okolnosti odbijanja njegovog prigovora i sastavljanja pobijanog akta tuženik da uvjerenja o činjenicama koje uzima dokazanima nisu stečene temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog priloženog dokaza i svih dokaza zajedno a na što da je obavezan po članku 9. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ broj 47/09 - dalje ZUP-a) te da utoliko izostaje savjesnost jer da je tuženik u potpunosti zanemario osnovna načela samog upravnog postupka a brižljivost utoliko što je u potpunosti zanemario da je dužan štiti javni interes. Nadalje tužitelj u bitnome ističe da je ovaj sud već jednom u presudi, poslovni broj: Usl-2704/13-14 od 09. rujna 2016. utvrdio nezakonito ponašanje tuženika u pogledu istih okolnosti, da se on ne može oteti dojmu da tuženik pokušava zaštititi njegova mobilnog operatora. Tuženik da je nastavio sa sustavnim kršenjem postupovnih pravila te da opet nije odlučivao u zakonom propisanim rokovima, da opet nije donosio valjane pojedinačne odluke, da je u pobijanom aktu pogrešno utvrdio činjenično stanje i u potpunosti pogrešno primjenio materijalno pravo zbog čega da valjano utvrđenih činjenica nema, što da za posljedicu ima da u pobijanom aktu uopće nije naveden niti jedan jedini valjani zaključak. Slijedom navedenog tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se osporeno rješenje proglasi ništetnim odnosno poništi te da se tuženiku naloži da najkasnije u roku od 15 dana od donošenja presude pokrene protiv njegovog mobilnog operatora postupak inspekcijskog nadzora te da najkasnije u roku od 30 dana od dana pokretanja istog obavijesti o utvrđenom činjeničnom stanju i poduzetim upravnim mjerama.

Tuženik u odgovoru na tužbu smatra da su navodi tužitelja u vezi nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja paušalni i neutemeljeni stoga što je predmet ponovljenog postupka pred tuženikom bilo postupanje po presudi ovoga suda, poslovni broj: Usl-2704/13-14 temeljem koje da je sukladno izraženom stavu trebao posebnom obaviješću obavijestiti podnositelja predstavke o razlozima zbog kojih uz postupak rješavanja spora između operatora i korisnika tj. tužitelja, koji se vodio prema odredbama članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj: 73/08, 90/11, 133/12, 80/13 i 71/14-dalje ZEK) nije bio potrebe pokrenuti i inspekcijski nadzor, no, opreza radi inspektor tuženika da je ponovno pregledao svu dokumentaciju vezano za zahtjev tužitelja za pokretanjem inspekcijskog nadzora od 10. studenog 2011. Osim toga tužitelj da u tužbi navodi okolnosti o kojima je već govorio u prethodnom postupku pred sudom odnosno da iste u tužbi ponovno ističe ne navodeći nikakve nove činjenice. Nadalje se u odgovoru na tužbu, u odnosu na tužbene razloge vezano za neupućivanje odgovora na reklamacije, u bitnome navodi da je to regulirano Zakonom o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 79/07) a kada se imaju u vidu odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 41/14, 110/15), to pitanje da je u isključivoj nadležnosti Ministarstva gospodarstva, poduzetništva i obrta a što da je razvidno iz prekršajnih odredbi, te da bi pokretanje inspekcijskog nadzora u konkretnom slučaju bilo bespredmetno i samo sebi svrha jer da tužitelj nije oštećen postupanjem operatora obzirom da su svi njegovi prigovori uzeti u razmatranje u postupku rješavanja spora pred tuženikom neovisno o tome je li dobio odgovor operatora i kada te nalog operatoru od strane inspektora ne bi ispunio svoju svrhu. Ističe i to da ukoliko tužitelj smatra da je pretrpio određenu štetu da naknadu štete može potraživati u odgovarajućem sudskom postupku za naknadu štete. U odnosu na tužbene razloge vezane za nedostavljanje ispisa računa tuženik ističe da je njegova nadležnost u tom dijelu neupitna, no, za navedenu okolnost da nije bilo potrebe vođenja inspekcijskog nadzora iz razloga što je iz 11. točaka zahtjeva za rješavanje spora tužitelja od 10. studenog 2011., jasno navode isključivo računi za mjesec srpanj i kolovoz 2011. te da je u odnosu na to i u navedenoj presudi potvrđeno da su tužitelju dostavljeni ispisi računa koji su sastavljeni u skladu s važećim zakonskim odredbama. Tužitelj da iznosi i paušalne izjave o nedostavljanju računa, no isti da zanemaruje spomenuti činjenicu da je skup ispostavljenih računa kao takav već bio predmet postupka rješavanja pojedinačnog spora između operatora i korisnika prema članku 51. ZEK-a u smislu obračuna usluge govorne pošte a osnovanost naplate govorne pošte od strane operatora da je potvrđena navedenom presudom. U odnosu na tužbene navode vezane za obavljanje tehničkog nadzora ističe da je u svom obrazloženju obrazložio iz kojeg razloga inzistiranje na drugačije izraženom izvješću o tehničkoj kontroli, koje postoji i dostavljeno je od strane operatora, nije svrsishodno za prigovore tužitelja te da ne bi dovelo do drugačijeg rješenja upravne stvari pa da je provođenje inspekcijskog nadzora vezano za tu okolnost u potpunosti bespredmetno. U odnosu na tužbene navode vezane za sadržaj računa za kolovoz 2011. navodi da je člankom 44. stavcima 1. i 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj 73/08 i 90/11) propisano da operatori moraju automatski bilježiti podatke o pruženim uslugama u svrhu obračuna troškova pružanja tih usluga te svojim krajnjim korisnicima usluga omogućiti uvid u kontrolu podataka o troškovima pruženih usluga. Uvidom u detaljan ispis računa za kolovoz 2011. da je utvrđeno da isti sadrži sve elemente potrebne za kontrolu troškova, vrijeme početka korištenja usluge, kontaktirani broj, trajanje, tip usluge i iznos u kunama te da u tom smislu ispis računa ne sadrži besplatan promet niti dolazni promet koji se ne obračunava. Slijedom svega navedenog ističe da je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje tuženik na ispravan način primijenio odredbe ZEK-a i pripadajućih Pravilnika, da je postupio na transparentan, objektivan i ne diskriminirajući način te donio rješenje u okviru njegovih nadležnosti te predlaže da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba nije dostavila odgovor na tužbu.

U tijeku ovog upravnog spora je svakoj stranci u smislu odredbe članka 6. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj: 20/10, 143/12, 152/14, 94/16, 29/17 – dalje: ZUS) dana mogućnost izjašnjavanja o zahtjevima i navodima drugih stranaka te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

Tužitelj je na ročištima za raspravu u cijelosti ostao kod navoda tužbe i tužbenog zahtjeva istaknutog u tužbi. Poriče navode iz tuženikova odgovora na tužbu ističući u bitnome da se tuženik nije očitovao o navodima iz njegove tužbe, da tuženik u odgovoru na tužbu ne može iznositi nešto što nije utvrđivao u tijeku upravnog postupka jer da tome odgovor na tužbu ne služi, da tuženik pogrešno interpretira navode iz presude ovoga suda, poslovni broj Usl-2704/13 glede računa iz 2010., da je tuženik bio dužan utvrditi inspekcijskim nadzorom da li je HT kršio zakon a što da tuženik nije učinio, traži da tuženik postupi sukladno odredbi članka 42. ZUP-a. U konkretnom slučaju da se ne raspravlja po Zakonu o zaštiti potrošača već po Zakonu o elektroničkom komunikacijama gdje je u članku 119. detaljno navedeno što predstavlja prekršaj po tom Zakonu.

Tuženik je po službenoj osobi ustrajao u navodima odgovora na tužbu. U odnosu na navode tužitelja kako su predmet postupka bili računu osim kolovoza i srpnja 2011. ističe kako iz prvotnog zahtjeva za rješavanje spora tužitelja jasno proizlazi po točkama da se dostava računa odnosi isključivo na račune za srpanj i kolovoz 2011. dok da su ostali računi bili predmet postupka iz članka 51. Zakona o elektroničkim komunikacijama vezano za naplatu govorne pošte a koji postupak da je okončan i potvrđen prethodnom presudom.

Tuženik na ročište za raspravu održano dana 26. travnja 2019. nije pristupio, iako uredno pozvan, a svoj izostanak opravdao je podneskom zaprimljenim kod ovoga suda dana 16. travnja 2019. Na isto ročište nije pristupila ni zainteresirana osoba, iako uredno pozvana.

U provedenom dokaznom postupku sud je izvršio uvid u predmetni spis te istom priležeće isprave kao i u spis tuženog tijela dostavljenog uz odgovor na tužbu te isprave koje su priložene u taj spis te je pregledan spis ovoga suda, poslovni broj: Usl-2704/13. Drugih dokaznih prijedloga stranke nisu imale.

Nakon ocjene izvedenih dokaza i razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja sukladno odredbi članka 55. stavka 3. ZUS-a ovaj sud utvrđuje da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Iz podataka spisa ovog upravnog spora, spisa tuženog tijela dostavljenog uz odgovor na tužbu te podataka spisa ovoga suda, poslovni broj: Usl-2704/13, razvidno je da je tužitelj tuženiku dana 10. studenog 2011. podnio zahtjev za rješavanje spora tužitelja zbog iznosa kojima je bio zadužen za pruženu uslugu govorne pošte za razdoblje od lipnja 2010. do srpnja 2011. sa operatorom (ovdje zainteresiranom osobom) kao i zahtjev za provođenje inspekcijskog nadzora tražeći da se utvrde okolnosti zašto zainteresirana osoba nije odgovorila na reklamacije upućene Povjerenstvu za reklamacije te podroban ispis računa, da se utvrdi je li napravljen tehnički nadzor povodom njegovog prigovora na iznos zaduženja za srpanj 2011., da se zainteresiranoj osobi naloži vratiti novac koji mu je zaračunat za usluge govorne pošte koji nije konzumirao u razdoblju od lipnja 2010. do srpnja 2011 te da se zbog navedenih propusta pokrene prekršajni postupak.

Odlukom tuženika KLASA: UP/I-344-0/11-01/1132 URBROJ: 376-05/AŠP-12-13 (DB) od 10. prosinca 2012. odbijen je zahtjev tužitelja za rješavanje spora tužitelja s operatorom javnih komunikacijskih usluga Hrvatski telekom d.d. u svezi s iznosima kojima je zadužen za pruženu uslugu govorne pošte kao neosnovan.

Nezadovoljan tom odlukom tuženik je pred ovim sudom pokrenuo upravni spor u kojem je presudom i rješenjem ovoga suda, poslovni broj: Usl-2704/13 od 09. rujna 2016., pozivom na odredbe članka 51. stavak 1., članka 50. stavak 13. te članka 111. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj: 73/08, 90/11-dalje ZEK), na odredbe članka 42. stavak 1 i 2. te članka 122. ZUP-a kao i na odredbe članka 22. stavak 2. te članka 30. stavak 1. točka 7. ZUS-a, pod točkom I. izreke djelomično odbijen tužbeni zahtjev kojim se traži

oglašavanje ništavom podredno poništavanje Odluke tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije KLASA: UP/I-344-0/11-01/1132 URBROJ: 376-05/AŠP-12-13 (DB) od 10. prosinca 2012., pod točkom II. izreke djelomično je usvojen tužbeni zahtjev te je naređeno tuženiku da u roku od 30 dana od dostave prijepisa ove presude postupi po predstavi tužitelja od 10. studenog 2011. naslovljenoj kao zahtjev za provođenje inspekcijskog nadzora, točkom III. izreke odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora. Nadalje je rješenjem odbačen zahtjev tužitelja u dijelu koji glasi: „Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana prestane s nedopuštenim postupanjem u Dopisu Klase: UP/I-344-08/11-01/1132, Urbroj: 376-05/JK-11-02 (DB) od 14. studenog 2011. u svezi načina na koji se javnopravnom tijelu mogu predati podnesci te se uskladi postupanje s odredbom članka 71. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku te posebnih zakona o elektroničkom potpisu“.

U izvršenju navedene presude tuženik je tužitelju dostavio obavijest o zahtjevu za pokretanje inspekcijskog nadzora, KLASA: UP/I-344-07/16-01/69, URBROJ: 376-04-16-1 od 29. studenog 2016. iz koje u bitnome proizlazi da je inspektor procijenio kako će donošenjem odluke od 10. prosinca 2012. u postupku rješavanja spora s operatorom biti odgovoreno na sve upite korisnika, da nepravilnosti u postupanju operatora nisu dovele do drugačijeg rješenja upravne stvari, da takvim postupanjem korisnik nije u konačnici oštećen u smislu povrede prava koje su mu omogućene ZEK-om, da je korisnik u konkretnom slučaju dobio svu potrebnu dokumentaciju i odgovore te da su svi zahtjevi obrađeni u postupku rješavanja spora a propusti operatora u smislu zakašnjele dostave dokumentacije i odgovora da nisu od utjecaja na prava korisnika te da postupak inspekcijskog nadzora ne bi doveo do drugačijeg rješenja ove upravne stvari.

Tužitelj je na navedenu obavijest izjavio prigovor dana 07. prosinca 2016 a koji prigovor je tuženik osporenim rješenjem odbio u obrazloženje u bitnome da je inspektor elektroničkih komunikacija utvrdio kako u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za pokretanje inspekcijskog nadzora u bitnome ponavljajući razloge iz navedene obavijesti.

Prema odredbi članka 111. stavka 1. ZEK-a inspekcijski nadzor nad primjenom ovoga Zakona i propisa donesenih na temelju ovoga Zakona, te međunarodnih ugovora i sporazuma iz područja elektroničkih komunikacija koji obvezuju Republiku Hrvatsku, obavlja Agencija.

Odredba članka 119. ZEK-a, na koju ukazuje tužitelj, sadrži teške povrede Zakona za koje su propisane novčane kazne za prekršaj pravne osobe.

Prema članku 42. stavku 1. ZUP-a postupak se pokreće po službenoj dužnosti kada je to propisano zakonom ili je nužno radi zaštite javnog interesa. Odredbom stavka 2. navedenoga članka propisano je da će javnopravno tijelo, kod ocjene o postojanju razloga za pokretanje postupka po službenoj dužnosti, uzeti u obzir predstavke, odnosno druge obavijesti koje upućuju na potrebu zaštite javnog interesa. Odredbom stavka 3. navedenog članka propisano je da kad službena osoba utvrdi da ne postoje uvjeti za pokretanje postupka po službenoj dužnosti, obavijestit će o tome podnositelja što je prije moguće, a najkasnije u roku od 30 dana od dana podnošenja predstavke, odnosno obavijesti. Prema stavku 4. istog članka podnositelj ima pravo izjaviti prigovor javnopravnom tijelu od kojeg je primio obavijest kojom se ne prihvaća prijedlog za pokretanje postupka, u roku od osam dana od dana primanja obavijesti, kao i u slučaju da u propisanom roku nije dobio odgovor (stavak 4.).

S obzirom na podatke spisa predmeta, a imajući u vidu sva prednja utvrđenja te citirane zakonske odredbe, ovaj sud ocjenjuje da osporeno rješenje tuženika, kod obrazloženja koje je njime dano, zakonito, dok prigovori tužitelja nisu osnovani niti su od utjecaja na drugačije rješavanje predmetne upravne stvari.

Naime, kako je već gore navedeno tužitelj je u vrijeme podnošenja zahtjeva za pokretanjem inspekcijskog nadzora dana 10. studenog 2011. ujedno podnio i zahtjev za rješavanje spora protiv operatora (zainteresirane osobe) a koji zahtjev se odnosio na iznose kojima je zadužen za pruženu uslugu govorne pošte od lipnja 2010. do srpnja 2011.

Tužitelj u tužbi u bitnome ističe iste prigovore koje je isticao i u zahtjevu za rješavanje spora protiv operatora odnosno zahtjevu za pokretanje prekršajnog postupka kao i u svom prigovoru na osporeno rješenje (neodgovaranje na reklamacije, nedostavljanje detaljnih ispisa računa, nedostavljanje dokaza obavljenog tehničkog nadzora).

Iz podataka spisa ovog upravnog spora, spisa ovoga suda broj UsI-2704/13, podataka spisa tuženog tijela dostavljenog uz odgovor na tužbu, obrazloženja rješenja tuženika od 10. prosinca 2012. kao i obrazloženja presude ovoga suda, poslovni broj: UsI-2704/13-14 od 09. rujna 2016., proizlazi da je tuženik, postupajući po zahtjevu tužitelja povodom zahtjeva za rješavanje spora protiv operatora, zatražio očitovanje od operatora na prigovor korisnika, kojem zahtjevu je operator (zainteresirana osoba) udovoljio dopisom br. 2608637/11 od 6. prosinca 2011. te izvijestio tuženika o dostavljenim računima, da je tuženik utvrdio kako su tužitelju dostavljeni traženi ispisi računa, da se u odnosu na naplatu odlaznih poziva nakon uključanja govornog automata pretinca govorne pošte navodi kako je tužitelju pisanim putem pojašnjeno da je u skladu s Odlukom tuženika od 29. lipnja 2011. govorna pošta prestala biti osnovnom uslugom te postala usluga na zahtjev, da je operatorima istom odlukom naloženo da govorna pošta bude isključena korisnicima koji je nisu izričito zatražili, pri čemu operatori nisu obvezni izvršiti povrat sredstva za prethodno korištenje usluga. Nadalje, da je korisnik (ovdje tužitelj) vezano za osporavanje računa za razdoblje od lipnja 2010. do lipnja 2011. upoznat s rokovima ulaganja prigovora na iznose računa te kvalitete usluge, da operator u konkretnom slučaju nije mogao u bitnome odlučivati o prigovoru u cijelosti odnosno za cjelokupno osporavano razdoblje zbog nepravovremenosti (članak 50. ZEK), da se reklamacije povjerenstvu pri operatoru podnose nakon zaprimljenog odgovora po uloženom prigovoru te da bi povjerenstvo u bitnome rješavalo reklamaciju da je potrebno prethodno iskoristiti mogućnost ulaganja prigovora operatoru, da vezano za zahtjev korisnika za povratom zaduženja po računima za uslugu govorne pošte, s obzirom da Odluka HAKOM-a nema retroaktivni učinak, nisu bili u obvezi izvršiti povrat naplaćenih sredstava nastalih zbog aktivirane usluge govorne pošte već su morali dopuniti svoje opće uvjete poslovanja o promjeni načina aktivacije govorne pošte.

Kod ovakvog stanja stvari, a posebno kod činjenice da je tužitelj vezano za osporavanje računa za razdoblje od lipnja 2010. do lipnja 2011. upoznat s rokovima ulaganja prigovora na iznose računa te kvalitete usluge, da operator u konkretnom slučaju nije mogao u bitnome odlučivati o prigovoru u cijelosti odnosno za cjelokupno osporavano razdoblje zbog nepravovremenosti, da se reklamacije povjerenstvu pri operatoru podnose nakon zaprimljenog odgovora po uloženom prigovoru, da tužitelj sve navedeno ne osporava, kao i kod činjenice da tužitelj ne spori da su mu dostavljeni detaljni ispisi računa za prosinac 2010., siječanj 2011., veljača 2011., lipanj 2011., srpanj 2011., kolovoz 2011. i rujan 2011., to, ovaj sud u cijelosti prihvaća obrazloženje osporenog rješenja kao pravilno. Naime, tužitelju su, po ocjeni ovoga suda, u obavijesti tuženika od 29. studenog 2016. te u obrazloženju osporenog rješenja dani razumljivi razlozi zbog kojih u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za pokretanje inspeksijskog nadzora. Stav je i ovoga suda, a obzirom na sve prethodno navedeno, da je tužitelj u konkretnom slučaju dobio svu bitnu dokumentaciju i odgovore, da su njegovi zahtjevi obrađeni u postupku rješavanja spora te da propusti operatora u smislu zakašnjele dostave dokumentacije i nedostavljanja odgovora nisu od utjecaja na prava tužitelja kao korisnika te da postupak inspeksijskog nadzora ne bi doveo do drugačijeg rješenja. Tuženik je postupio u smislu citiranih zakonskih odredbi koje ga obvezuju da u ocjeni pokretanja postupka uzme u obzir navode predstavke odnosno druge obavijesti koje upućuju na potrebu zaštite javnog interesa.

U odnosu na prigovor iz tužbe da tuženik nije odlučio o njegovom prigovoru u zakonskom roku je za reći da takva povreda ne može imati za posljedicu nezakonitost same odluke.

Slijedom navedenog, po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju nisu povrijeđena pravila postupka koja bi bila od utjecaja na rješavanje upravne stvari, utvrđene su činjenice i okolnosti bitne za zakonito i pravilno rješavanje, obrazloženje osporenog rješenja sačinjeno je sukladno odredbi članka 98. stavak 5. ZUP-a te je isto valjano argumentirano i na zakonu osnovano. Navodi tužitelja nisu s uspjehom osporili zakonitost ni pravilnost osporenog rješenja niti su isti od utjecaja na drugačije rješenje predmetne upravne stvari, radi čega, po ocjeni ovog suda, nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

U ovoj upravnoj stvari nisu ostvareni ni razlozi ništavosti osporenog rješenja iz članka 128. stavak 1. ZUP-a, na koje sud pazi po službenoj dužnosti prema odredbi članka 31. stavak 2. ZUS-a.

Stoga je, a kako je osporeno rješenje zakonito, na temelju odredbe članka 57. stavak 1. ZUS-a tužbeni zahtjev tužitelj valjalo kao neosnovan odbiti te odlučiti kao u izreci ove presude.

U Splitu, 06. svibnja 2019.

S U D A C

Marica Goreta, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude dopuštena je žalba, u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste, u četiri primjerka, putem ovog suda, pisano, za Visoki upravni sud Republike Hrvatske.

Za točnost otpremita ovlašten službenik

